

Paul Robinson, univerzita Otava: Američanom sa už nikdy nepodariť rozbiť Rusko a Čínu

- CZ24 News | 8. srpna 2021

Niektorí západní učenci chcú rozbiť Rusko a Čínu a vidieť, ako sú ich ľudia zbedačení a hladní. Nebude to však fungovať, myslí si profesor Paul Robinson z univerzity v Otave, ktorý sa venuje ruskej, sovietskej a vojenskej histórii a vojnovnej etike .

Stratégia je predovšetkým o dosiahnutí výsledku. Dobrou stratégiou je, že vie, čo chce docieľiť, a snaží sa to dosiahnuť. Preto je prvým princípom vedenia vojny „výber a zachovanie cieľa“.

To je, samozrejme, celkom zrejmé, ale je pozoruhodné, ako málo pozornosti tomu ľudia venujú. Odborníci poskytujú možnosti politiky, ale príliš často neuvádzajú konečný cieľ alebo to, ako dané možnosti pomáha dosiahnuť. Výsledkom sú často návrhy, ktoré sú v najlepšom prípade zbytočné a v najhoršom prípade úplne kontraproduktívne.

Centrum pre analýzu európskej politiky financuje NATO

To všetko znamená, že je dobré, keď niekto príde priamo a povie vám, o čo ide. Z tohto dôvodu by sme mali byť pravdepodobne vďační za najnovší výkrik novinára Eda Lucasa, jednorazového vedúceho redaktora časopisu The Economist, ktorý teraz predáva svoje výrobky ako „hlavný viceprezident“ Centra pre analýzu európskej politiky (CEPA).

Táto inštitúcia, financovaná NATO a rôznymi americkými dodávateľmi zbraní, sleduje dôsledne protiruskú líniu v súlade s politickými a obchodnými cieľmi jej sponzorov.

Kto vyhrá v ďalšej studenej vojne?

V článku s [názvom](#) „Pri hľadaní víťazstva“ Lucas predstavuje svoju víziu toho, ako by vyzeral víťazný koniec novej studenej vojny. V Lucasových očiach sú USA zablokované v existenciálnom geopolitickom boji s Ruskom a Čínou.

Ak v tejto vojne s dvoma frontami vloží západ do boja proti jednému príliš veľa zdrojov, druhý to využije a zasiahne. Ako hovorí Lucas, „čím viac Čína spotrebuje pozornosti západných činiteľov s rozhodovacími právomocami, tým menej času budú mať na boj proti Kremlu“.

Vraj nikto nie je pred Ruskom v bezpečí

Podľa neho „zdroje sú tiež obmedzené. Ak Spojené štáty vytiahnu americkú námornú pechotu z Nórska, pretože je potrebná v Pacifiku, celá severná Európa to pocíti. Nikto nie je v bezpečí pred Ruskom, ak si západ nedá rady s Čínou“.

Stojí za zmienku, že strata záujmu USA o konfrontáciu Ruska na európskej scéne by bola pre CEPA doslova existenčnou krízou. V takom prípade by jeho financovanie takmer určite zmizlo. To isté platí pre takmer všetkých tých, ktorí sú zamestnaní v transatlantickom rusofóbnom odvetví.

Rusko a Čína - pre západ dve strany tej istej mince

Myšlienka, že cesta k porážke Ruska vedie cez Čínu, je viac ako len trochu zvláštna. A musíme sa čudovať, čo si Lucas myslí, že sa stane, ak v Nórsku nebudú žiadni americkí námorníci – chystajú sa ho Rusi zrazu napadnúť? Pointa je však jasná: Rusko a Čína sú dve strany tej istej mince a západ by sa mal báť.

Časť problému, hovorí Lucas, je, že západ nemá jasnú predstavu o tom, ako by definoval víťazstvo v tomto boji. Lucas do toho teda pichne. Pokiaľ ide o Rusko, „možno sa rozpadne. Možno sa to obráti dovnútra. Možno je príliš chudobné na to, aby predstavovalo hrozbu. Možno sa stane demokratickým.“

Nemôžeme predsa dovoliť, aby sa zlepšila životná úroveň miliarde Číňanov!

Pokiaľ ide o Čínu, dodáva: „Moje srdce túži po zrútení v sovietskom štýle, ktoré zahŕňa zvrhnutie Čínskej komunistickej strany a nezávislosť Tibetu a Východného Turkménska. Vedenie Si Ťin-pchinga sa však nedá porovnávať so Sovietskym zväzom. A zmena režimu v Číne spravidla zahŕňa desiatky miliónov mŕtvych. Vyhli by sme sa tomu? Naozaj chceme, aby sa táto obrovská krajina sústredila na rýchlejšie zbohatnutie?“

Pretože, nedaj Boh, aby miliarda ľudí videla, ako sa ich životná úroveň zlepší. To nemôžeme dovoliť, však?

V tom všetkom je zvláštna nejednotnosť. Lucas, ako mnohí iní v západnom politickom spoločenstve, rád hovorí o demokracii a liberálnych hodnotách, ktoré sú teoreticky zamerané na blaho jednotlivca. No ak ide o skutočných jednotlivcov v krajinách ako Rusko a Čína, sú to len pešiáci v geopolitickej hre.

Vedľajší produkt - masová smrť

Víťazstvo v tejto hre sa meria podľa chudoby ruského a čínskeho ľudu; rozdrobenie ich štátov; a ako vedľajší produkt – potenciálna masová smrť. To bol skutočne prípad Ruska po rozpade ZSSR. A možno „desiatkam miliónov“ sa to prihodí aj v Číne, ako hovorí Lucas. Víťazstvo!

Problém tohto postoja je, že je v konečnom dôsledku sebazničujúci. Neúspešná Čína by nebola v záujme západných štátov, ktoré ťažia z obrovského obchodu s ľudovou republikou, a neuznávali by si nestabilitu, ktorá by nasledovala po jej rozpade.

To isté by sa dalo povedať o Rusku – cena za kolaps Sovietskeho zväzu sa stále platí vo vojnách a nestabilite v blízkom zahraničí Ruska.

Aby som bol k Lucasovi spravodlivý, hovorí, že väčšina možností porážky Ruska by bola „tragická“ a iba jedna – predpokladaná demokratizácia – by bola „príjemná“. Avšak aj to ukazuje zlyhanie strategického myslenia.

Demokratizácia pre západ nie je riešením

Ak je cieľom západnej zahraničnej politiky zníženie hrozby zo strany zahraničných mocností, nie je dôvod myslieť si, že demokratizácia je riešením. Najmä vzhľadom na to, že Moskva je vedená spôsobom, s ktorým súhlasia obrovské vrstvy obyvateľstva krajiny.

Rusko a Čína majú národné záujmy, ktoré budú pretrvávajúť, aj keď budú spĺňať západné štandardy

liberálnej demokracie. A tieto záujmy budú bez ohľadu na to naďalej v rozpore so záujmami západu. Navyše namiesto toho, aby bolo demokratické Rusko prozápadnejšie, pôjde skôr opačným smerom.

Podľa štandardov väčšiny svojich krajanov je ruský prezident Vladimir Putin v oblasti zahraničnej politiky mierny. Okrem nepatrnej menšiny liberálnych aktivistov ho takmer nikto v jeho krajine nekritizuje za to, že je na medzinárodnej scéne príliš asertívny.

Kritika, ktorá existuje, je takmer výlučne taká, že nie je dostatočne asertívny a mal by zaujať agresívnejší postoj. Inými slovami, keby bolo Rusko demokratickejšie, nebol by to pre západ o nič menší problém.

To isté pravdepodobne platí pre Čínu. Demokratická Čína si stále robí nároky na Juhočínske more, stále bude chcieť rozšíriť svoje námorné sily, aby chránila svoje obchodné cesty, a stále sa bude snažiť rozšíriť svoj vplyv v Ázii, Afrike, Latinskej Amerike a inde. Inými slovami, stále to bude spochybňovať pozíciu Ameriky ako národa číslo jeden vo svete.

Geopolitickí rivali

Lucasove názory sú extrémne aj podľa štandardov západnej zahraničnej politiky, ale jeho viera v šírenie demokracie ako riešenia je priamo v strede hlavného prúdu. Rovnako je na tom aj jeho všeobecný prístup, ktorý vidí úspech v zmysle porážky geopolitických rivalov a zachovania americkej hegemonie.

No aby to malo zmysel, strategické ciele musia byť dosiahnuteľné. Tento nie je. Pokúšať sa zastaviť Rusko a Čínu je ako kráľ Canute pokúšajúci sa zadržať príliv. Je to zbytočné.

Rozumnou stratégiou pre západ by bolo zamerať sa na zvládnutie jeho relatívneho úpadku, nie na zachovanie hegemonie, ktorú nemožno zachovať. Zdá sa však, že málo ľudí, ktorí sa rozprávajú v lukratívnych zamestnaniach think -tankov, sa pýta, ako to urobiť.